

Vesper, lijdensweek, 27 maart 2004.

De 4^e en laatste vesper in deze Zwarte week,

Waarin de dood een centrale plaats heeft.

Dood of Levend.....(uitroepetekens, vraagtekens)

Een keus die wij hebben. Het hele leven hangt van keuzes aan elkaar.

Bijna overal op de wereld klinkt het Erbarme Dich.

In Congo en Sudan in de vluchtelingenkampen, in Gaza en Oekraïne.....

Ontferm U Heer, mijn God,

Omwille van mijn tranen.....

Iemand zei tegen mij : Het regent zoveel,....tranen van de engelen, omdat er zoveel verdriet is.

Op mijn revers draag ik al 50 jaar het gebroken geweertje.....in de jaren 30 van de vorige eeuw, na de 1^e WO een pacifistisch symbool voor duurzame vrede en tegen oorlog en geweld. Nooit meer oorlog ! en helpt het ?

Verzet en overgave....met een witte vlag ?

Een dilemma...schiet ik of schiet jij ? Wij zijn allebei vaders van kinderen.....

Het lijkt erop dat mensen die oorlog voeren een gedeelte van hun hersens uitschakelen.....

Dood of levend !

Bij het laten leven is er communicatie, met elkaar praten, ook al ben je het niet met elkaar eens.

Luisteren naar elkaar, respect tonen voor een andere mening, hoe verschillen ook.

Of..... de een zijn dood is de ander zijn brood,

Iemand dood wensen, iemand doodzwijgen, iemand monddood maken.....

Allemaal dingen om de ander te vernielen ! Het gaat om de macht over de ander.

Cees, zei hij, ik denk er aan om uit het leven te stappen; zoveel zorgen en pijn, het geluk is niet aan mij besteed. Een ander is zo depressief door de vele angsten...allerlei medicijnen helpen net of nauwelijks.

Dood of levend.....!?

HET TELEFOONNUMMER 113 wordt gemiddeld 400 keer per dag gebeld, waar een engel zit om mee te praten.

We zouden het wel willen.....

Een leven zonder zorgen,

Zonder pijn, zonder verdriet.

Een harmonieus bestaan,

Waarin we ongeremd mens kunnen zijn. Maar het leven is anders,

Behalve heel fijn, ook moeizaam,

Ook frustrerend.

Niet alleen een lust, maar ook een last.

Leven is lief en leed, licht en donker,

Bloei en verval. Het is een hele kunst

In weer en wind van het leven op de been te blijven.

Toch mag je die kunst verstaan,

Wat je ook overkomt.

Je mag meer zijn dan je zorgen, je pijn, je verdriet.

Het grote leed, de vette krantenkoppen, het grote nieuws. Buiten onszelf, boven onze macht, de wanhoop en de angst huizen vaak in de grote dingen.

Dichtbij ons hart, in onze handen en in onze glimlach, in onszelf, binnen onze macht.

De hoop en de liefde ontspringen juist in de kleine dingen.

Ergens in ons roept toch een stem: kom op, sta op,

Kijk om je heen en naar jezelf.

Niet apathisch zitten wachten....."het zal mijn tijd wel duren".

De aanraking van de ander is tot leven wekkend.....

In de weken voor Pasen hielp Jezus 3 mensen overeind; de dochter van Jairus, de jongen uit Nain en zijn vriend Lazarus. Dood of leven !?

Door ze alleen maar aan te raken, soms met een paar woorden....."ik help je, ik ben er voor jou ".

De aandacht voor de ander helpt in de diepste nood en kan helpen om het leven weer op te pakken.

Een paar dagen later kwam hijzelf weer tot leven....

De bomen komen uit de grond

En uit hun stam de twijgen,

En iedereen vindt het heel gewoon

Dat zij weer bladeren krijgen.

We zien ze vallen op de grond,

En dan opnieuw weer groeien.

Zo heeft de aarde ons geleerd....

Dat al wat sterft zal bloeien.

Het gaat om vertrouwen, om moed, om kracht, dat je opgetild wordt zodat je op bergen kunt staan en op een stormachtige zee kunt wandelen.

Dat je sterk bent als ik op jou leun, zodat je weer verder kunt gaan.